

ПОСЛАНИЕ НА ПАПА ФРАНЦИСК ЗА 39-ия СВЕТОВЕН ДЕН НА МЛАДЕЖТА

24 ноември 2024

Тези, които се надяват на Господа, ходят без умора (виж Ис 40, 31)

Скъпи младежи !

Миналата година започнахме да вървим по пътя на надеждата към Великия Юбилей, размишлявайки върху израза на Павел “Радостни в надеждата” (виж Рим 12, 12). Именно, за да се подготвим за юбилейното *поклонничество* през 2025 година, нека се оставим да ни вдъхнови тази година от пророк Исаия, който казва: «Тези, които се надяват на Господа [...] ходят без умора» (Ис 40, 31). Този израз е взет от така наречената Книга на Утехата (Ис 40-55), която известява края на изгнанието на Израил във Вавилон и началото на нова фаза на надежда и прераждане за Божия народ, който може да се завърне в родината си благодарение на един нов “път”, път който в историята Господ отваря за Своите чеда(виж Ис 40, 3).

Днес също живеем във време, белязано от драматични ситуации, които пораждат безнадеждност и ни пречат да гледаме към бъдещето с ясен ум: такива като - трагедията на войната, социалната несправедливост, неравенството, гладът, експлоатацията на човешките същества и както и на сътворението. Често тези, които плащат най-високата цена, това сте вие младите хора, които чувствате несигурността на бъдещето и не виждате определен изход за мечтите си, като по този начин рискувате да живеете без надежда, като пленници на скуката и меланхолията, понякога въввлечени в илюзията за прегрешения и разрушителни реалности (виж Була *Spes non confundit*, т. 12). Ето защо, скъпи приятели, бих искал известяването на надеждата да достигне също и до вас, както стана с Израил във Вавилон: и днес Господ отваря път пред вас и ви кани да го извървите с радост и надежда.

1. Поклонничеството на живота и неговите предизвикателства

Исаия пророкува “ходене без умора”. Нека да размишляваме върху тези два аспекта: *ходене* и *умора*.

Нашият живот е поклонничество, пътуване, което ни подтиква да надминем себе си, едно пътуване в търсене на щастието; и особено християнският живот е поклонничество към Бога, нашето спасение и пълнотата на всяко добро. Целите, постиженията и успехите по пътя, ако са само материални, те ни оставят все още гладни след първоначалния момент на удовлетворение, копнеейки за по-дълбок смисъл. Действително те не изпълват изцяло душата ни, защото ние сме създадени от Този, Който е необятен. Следователно желанието за трансцендентност живее в нас с постоянната загриженост да постигнем най-големите си възжелания, да се придвижим към „повече”. Ето защо, както много пъти съм ви казвал, “да гледате живота от балкона” определено не е достатъчно за вас младите хора.

При това, въпреки че започваме нашето пътуване с ентузиазъм, нормално е рано или късно да почувстваме *умора*. В някои случаи сред причините за безпокойство и вътрешно изтощение са социалния натиск, който ни подтиква да постигнем определени стандарти за успех в учението, работата и в личния живот. Това поражда тъга, защото живеем в безпокойството на празен активизъм, който ни кара да запълваме дните си с хиляди неща и въпреки това имаме чувството, че никога не правим достатъчно и никога не сме на висота. Това униение често е придружено със *скука*. Касае се за състояние на апатия и неудовлетвореност на тези, които не започват, не се решават, не избират, никога не поемат рискове и предпочитат да останат в зоната на комфорта, вгълбени в самите себе си, и които *виждат* и *преценяват света зад екрана*, без изобщо да „си цапат ръцете” с проблемите, с другите, с живота. Тази *умора* е като цимент, в който краката ни са заседнали и в крайна сметка се втвърдява, натежава и ни парализира, като ни пречи да продължим напред. Предпочитам *умората* на тези, които са на път пред *скуката* на онези, които остават на едно място и нямат желание да вървят!

Решението на умората, колкото и да е парадоксално, не е да седите неподвижно и да си почивате. По-скоро се състои в това да *тръгнем на път* и да станем поклонници на надеждата. Това е поканата,

която ви отправям: вървете с надежда! Надеждата преодолява всяка умора, всяка криза и всяко безпокойство, давайки ни силна мотивация да продължим напред, защото тя е дар, който получаваме от самия Бог: Той изпълва времето ни със смисъл, Той ни осветява пътя, Той ни показва посоката и целта на живота. Апостол Павел използва образа на атлета на стадиона, който тича, за да получи наградата за победата. (виж *1 Кор 9, 24*). Тези, които са участвали в спортно състезание – не като зрители, а като участници – знаят добре каква вътрешна сила е необходима, за да се стигне до финала. Надеждата е именно нова сила, която Бог ни вдъхва, която ни позволява да постоим в надбягването, тя ни дава „дългосрочна визия“ за преодоляване на трудностите на настоящето и ни насочва към една точна цел: общението с Бога и пълнотата на вечния живот. Ако съществува добра цел, ако животът не отива в нищото, ако нищо от това, което мечтая, планирам и постигам, няма да бъде пропиляно, тогава си струва да вървя и да ме облива пот, да понасям препятствия и да се сблъсквам с умората, защото крайната награда е великолепна!

2. Поклонници в пустинята

По време на поклонението на живота, неизбежно има предизвикателства за преодоляване. В Древността по време на дългите поклонения, човек е трябвало да се сблъска с промените в сезоните и климата, пресичайки тучни ливади и прохладни гори, но също и заснежени планини и горещи пустини. По същия начин за вярващите, поклонничеството на живота и пътуването до далечна дестинация винаги е изморително, точно както беше изморително - пътуването през пустинята към Обетованата земя за народа на Израил.

За всички вас е едно и също. Дори за тези, които са получили дара на вярата, е имало щастливи моменти, когато Бог е присъствал и сте Го усещали близо; както и други, в които сте почувствали пустинята. Може да се случи така, че първоначалният ентузиазъм в ученето или в работата, или пък в устрема да следваме Христос – независимо дали в брака, свещеничеството или в посветения живот – да бъде последван от моменти на криза, които карат живота да изглежда като трудно ходене в пустинята. Тези моменти на криза, обаче не са пропиляни или безполезни, а могат да се окажат важни възможности за растеж. Това са времена на пречистване на надеждата! По време на кризи, всъщност, много фалшиви

“надежди”, тези които са много малки за нашите сърца, пропадат. Те са разобличени и така ние оставаме оголени, изправени пред себе си и основните въпроси на живота, отвъд всички илюзии. И в този момент, всеки от нас може да се запита: върху какви надежди градя живота си? Дали са истински или са просто илюзии?

В тези моменти, Господ не ни изоставя, Той се приближава до нас, като Отец и винаги ни дава хляба, който ни връща силите и насочва към пътя. Нека си спомним, че Той даде манна на народа в пустинята (виж *Иzx 16*) и че два пъти предложи на уморения и обезсърчен пророк Илия хляб и вода, за да може да върви «четиридесет дни и нощи чак до Хорив, планината на Бога» (*1 Цар 19, 8*). В тези библейски истории, вярата на Църквата видя преобразявания на скъпоценния дар на Евхаристията, истинската манна и истинския виатик, които Бог ни дава, за да ни подкрепя по нашия път. Както каза Блаженият Карло Акутис, *Евхаристията е магистралата към Небето*. Един млад мъж, който превърна Евхаристията в най-важната си ежедневна среща! Така, тясно свързани с Господа, ние вървим без умора, защото Той върви с нас (виж *Мт 28, 20*). Каня ви да преоткриете великия дар на Евхаристията!

В неизбежните моменти на умора в нашето поклонничество в този свят, ние се учим да си почиваме *като Исус и в Исус*. Този, Който съветва учениците да си почиват след завръщането си от тяхната мисия (виж *Мк 6, 31*), Той познава вашите нужди от почивка за тялото, от време за отдих, за да се насладите на компанията на приятели, да спортувате и дори да поспите. Но има по-дълбок отдих, отдихът на душата, който мнозина търсят, но малцина намират и който се намира *само в Христос*. Знайте, че всяка вътрешна умора може да намери облекчение в Господа, Който ви казва: «Елате при Мене всички, които се трудите под тежестта на бремето, и Аз ще ви успокоя» (*Мт 11, 28*). Когато умората от пътуването ви тежи, върнете се при Исус, научете се да си почивате в Него и да останете в Него, защото «Онези, които се уповават в Господа [...] ходят без да се уморяват» (*Ис 40, 31*).

3. От туристи до поклонници

Скъпи младежи, поканата, която ви отправям е да тръгнете да откривате живота по стъпките на любовта в търсене на Божия лик. Но това, което ви препоръчвам е да поемете по пътя не като обикновени туристи, а като поклонници. Вашето ходене не трябва да бъде просто повърхностно преминаване през местата на живота, без да усещате красотата на това, което срещате по пътя си, без да откривате смисъла на изминатите пътища, като улавяте само ефимерни моменти и мимолетни преживявания, които да фиксирате в *селфи*. Това, което прави туристът. Докато поклонникът се потапя напълно в местата, които среща, кара ги да разказват, интегрира ги в търсенето на щастието си. Ето защо юбилейното поклонничество има за цел да стане знак за *вътрешно пътуване*, което всички ние сме призвани да направим, за да достигнем до крайната дестинация.

Именно в това състояние на духа, ние се подготвяме за Юбилейната Година. Надявам се, че за много от вас ще бъде възможно да дойдете в Рим на поклонение, за да преминете през Светите Врати. Обаче за всеки ще има възможност да направи това поклонение и в отделните местни Църкви, за да преоткриете многобройните местни светилища, които пазят вярата и благочестието на светия верен Божи народ. Пожелавам това юбилейно поклонение да се превърне за всеки от нас в «момент на жива и лична среща с Господ Исус, „Врата на спасението“» (Булата *Spes non confundit*, т. 1). Каня ви да го изживеете с три основни нагласи: *благодарността*, така че вашето сърце да се отвори към възхвала за получените дарове, на първо място дарът на живота; *търсенето*, така че вашият път да изразява постоянното желание да търсите Господа, а не само да утолявате жаждата на сърцата си; и накрая, *покаянието*, което ни помага да погледнем в себе си, като признаем лошите пътища и лошите избори, които правим понякога и да се обърнем към Господа и към светлината на Неговото Евангелие.

4. Поклонници на надеждата за мисия

Представям ви още едно внушително изображение за вашето пътуване. За да стигнете до Базиликата Свети Петър в Рим пресичате площада обграден от колонадата създадена от великия архитект и скулптор Джовани Лоренцо Бернини. Колонадата в своята цялост прилича на една огромна прегръдка: това са двете

разтворени ръце на Църквата, нашата майка, която приема всички свои деца! В тази предстояща Света Година на Надеждата, аз ви каня всички да почувствате прегръдката на милосърдния Бог, Неговата прошка, опрощението на всички наши “вътрешни дългове”, каквато беше традицията на библейските юбилеи. Приети така от Бога и родени отново в Него, вие ставате и вие също отворени обятия за мнозина ваши приятели и ваши съвременници, които имат нужда да почувстват чрез вашето приемане любовта на Бог-Отец. Нека всеки от вас даде «било усмивка, приятелски жест, братски поглед, искрено изслушване, безвъзмездна услуга, знаейки че в Духа на Исус, това може да се превърне в плодотворно семе на надежда за тези, които го приемат» (*нак там*, т. 18), като така ставате *неуморни* мисионери на радостта.

Вървейки, нека повдигнем очи изпълнени с вяра към светиите, които са ни предшествали по пътя, които са достигнали целта и които ни дават своето окуражаващо свидетелство: «Аз водих справедлива битка, приключих моята надпревара, опазих моята вяра. Остава само да получа венеца на справедливостта: Господ, справедливият съдия, ще ми го даде в този ден и не само на мен, но също така и на всички онези, които с любов пожелаха Неговото славно Проявление» (2 Тим 4, 7-8). Нека примерът на светиите ни привлича и ни подкрепя.

Смелост! Нося ви всички в сърцето си и поверявам пътуването на всеки от вас на Дева Мария, та следвайки нейния пример, вие да умеете да чакате с търпение и увереност това на което се надявате, оставайки на пътя, като поклонници на надеждата и на любовта.

Рим, Свети Йоан Латерански, 29 август 2024, Възпоменание за мъченическата смърт на Свети Йоан Кръстител.

ПАПА ФРАНЦИСК

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana